

Як смертне прядиво, як безнадійність прощ,
як невод умирання довгий, непролазний...
як непотрібна і глуха образа
осінній дощ, ізнов осінній дощ.
Ряди дерев шляхами: змоклі, голі...
розоране, окрадене поле... розбита колія...
Як жовкле листя по верхах ген – у вітрах
душа... душа моя
у ночі чорні, у провалля каламутне:
що неводу оцього не минути,
нічого! Ох, нічого не забути!
Куди не кинься ти —
шляхами земних прощ,
останніх, судних смертних прощ —
– осінній дощ...
– дощ.